

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 9184/2021
14.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Коцан адвокат из ..., против туженог Оператор дистрибутивног система ЕПС Дистрибуција д.о.о. Београд, кога заступа Милутин Радојичић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1129/21 од 23.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1129/21 од 23.09.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1129/21 од 23.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П 578/18 од 25.01.2021. године, исправљеном решењем истог суда П 578/18 од 04.06.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени да тужилци на име накнаде штете у виду измаклих прихода исплати износ од 522.048,00 динара и то: са законском затезном каматом почев од 31.12.2015. године на износ од 288.694,00 динара, на износ од 217.020,00 динара почев од 01.07.2015. године па до коначне исплате и на износ од 16.344,00 динара почев од 15.07.2015. године до коначне исплате и и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 191.637,60 динара. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев за исплату накнаде штете по основу измаклих прихода за износ од 2.363.990,00 динара, износа од 88.815,83 динара за исплату доприноса за социјално осигурање запослених, износа од 71.150,23 динара на име извршеног повраћаја субвенција Националне службе за запошљавање и износа од 156.000,00 динара на име умањења вредности средности средстава и опреме.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1129/21 од 23.09.2021. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена, а делимично одбијена, па је преиначена пресуда Основног суда у Руми П 578/18 од 25.01.2021. године, исправљена решењем Основног суда у Руми П 578/18 од 04.06.2021. године, у побијаном усвајајућем делу, тако што је одбијен тужбени захтев тужилце за накнаду штете у виду измаклих прихода преко укупног износа од 261.024,00 динара и то: преко

износа од 144.147,00 динара са законском затезном каматом од 31.12.2015. године до исплате, преко износа од 108.510,00 динара, са законском затезном каматом од 01.07.2015. године до исплате и преко износа од 8.167,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.07.2015. године до исплате и обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 142.675,87 динара, док је у преосталом побијаном усвајајућем делу става првог изреке, првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом на име трошкова жалбеног поступка исплати 42.040,96 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 403. став 2. тачка 2. и члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник“ РС бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву за накнаду штете у виду измаклих прихода на страни тужиље, применом одговарајућих одредаба материјалног права - Закона о енергетици, Уредбе о условима испоруке електричне енергије и Закона о облигационим односима, уз закључак да тужиља није неовлашћено користила електричну енергију у предметном објекту, а да на страни туженог постоји кривица која је у узрочно – последичној вези са настанком штете, која се огледа у немогућности тужиље да након искључења електричне енергије у објекту настави са обављањем делатности и остваривањем прихода, с тим да је другостепени суд утврдио и допринос тужиље у настанку штете од 50% због пропуста да предузимањем одређених радњи смањи евентуалну штету.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као о изузетно дозвољеној, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења, као и разлоге за делимично усвајање тужбеног захтева, који су у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. У изјављеној ревизији нису наведена правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити су приложене судске одлуке којима је на другачији начин одлучено у истоветним или битно истоветним чињенично-правним ситуацијама, па зато нема места одлучивању о ревизији туженог ни ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужила је поднела тужбу 28.03.2014. године, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 261.024,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору и да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд утврдио да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**